

Vinko prestrašil in se je zbal. Oprijel se je z grozo in s strahom v očeh materinega krila in je zajokal. Kmalu pa se je ojunačil in je stopil naravnost pred berača . . .

„Imate kaj kruha, mati?“

Vinko je zrl berača začuden, nato pa je silil v mater:

„Tluha dejte, lačen, levež . . .“

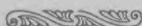
In mati je šla v kuhinjo, stara, izgubančena v lica in zelo upognjena. Vinko je pa capljajal za njo; ko je pa odrezala kruha, ji ga je vzel Vinko iz rok. Hlačal je potem počasi vun čez prag, in se je ustavil pred beračem. Debelo ga je gledal, kruh na hrbtu. Pa iztegnil je naenkrat roko proti beraču in se je zasmejal.

„Na, tluha, si lačen!“

Pustil je Vinko kruh na njegovih kolenih. Okrenil se je in je odcapljajal urno, malo smešno, nazaj v kuhinjo . . .

Od tistega časa pa ni bil Vinko vedno tako hudo lačen kakor prej.

Cvetinomiški.

V šolo!

Komaj, da doma na mizo
vidi Joško mali,
pa že v prvi razred jutri
bodo ga vpisali.

Pa boš dan za dnevom v šolo
s knjigami pohajal,
dan za dnevom učenejši,
umnejši postajal . . .

Joško, to te bodo v šoli
gledali debelo! . . .
To boš ti drugovom novim
sméjal se veselo . . .

Pridno, skrbno se le uči,
da boš kdaj kaj vedel!
Velik mož lahko še bodeš,
boljši kruh boš jedel . . .

Hej, moj Joško! Kaj, če majhna
tvoja je postava!
Tudi majhen človek včasih
vélika je glava.

Vekomir.

